

De Verborgen Geschiedenis van Vers Veertig – Negenentwintig

Ezechiël Nummer Tien

Jeff Pippenger
2026-08-31

Er zijn vele verbazingwekkende en belangrijke profetische lijnen en waarheden in het boek Ezechiël. Van de bijbelse voorstellingen van profeten binnen de tempel is Ezechiël degene die, boven alle anderen, de raderen midden in de raderen aanwijst. Die raderen vertegenwoordigen, volgens Zuster White, het complexe samenspel van menselijke activiteit dat de opeenvolging van gebeurtenissen in de tijd van de late regen illustreert. Die gebeurtenissen worden door de profeet uitgebeeld wanneer hij deel wordt van de profetie in een uitgebeelde gelijkenis, zoals wanneer Ezechiël in de illustratie van de belegering van Jeruzalem in hoofdstuk vier op zijn linker- en vervolgens op zijn rechterzijde ligt. Er zijn ook dertien specifieke data die de geschiedenis van Ezechiël omlijnen en daardoor de wegmerken van de periode van de late regen verschaffen, wanneer de honderd vierenveertigduizend verzegeld worden. Er worden waarheden overgebracht niet alleen door data, maar ook door getallen zoals zeventien, negentien, vijfentwintig, zeventig, veertig, driehonderdnegentig en natuurlijk dertig. Een ander getal dat wellicht het belangrijkste getal in het boek Ezechiël is, is het getal honderdvijftig. Toch komt het getal honderdvijftig niet in het boek Ezechiël voor. Maar regel op regel — het is daar.

Het getal honderdvijftig is profetisch verankerd in de lijn van het beleg, en het beleg is een onderscheiden profetische lijn; of, zo u wilt, het beleg is een wiel. Een profetische lijn van de geschiedenis zal altijd een alfa en een omega bezitten, en daarom moeten de kenmerken van alfa en omega aan het begin en aan het einde van de lijn vertegenwoordigd zijn, anders is het geen lijn. De alfa-gebeurtenis van het beleg was de dood van Ezechiëls vrouw, en het einde van het beleg was de dood van de bruid van Christus, zoals voorgesteld door de verwoesting van Jeruzalem.

En ik, Johannes, zag de heilige stad, het nieuwe Jeruzalem, neerdalen van God uit de hemel, voorbereid als een bruid die voor haar man versierd is. En ik hoorde een luide stem uit de hemel, die zei: Zie, de tabernakel van God is bij de mensen, en Hij zal bij hen wonen, en zij zullen Zijn volk zijn, en God Zelf zal bij hen zijn en hun God zijn. En God zal alle tranen van hun ogen afwissen; en de dood zal niet meer zijn, noch rouw, noch geschrei, noch moeite zal er meer zijn; want de eerste dingen zijn voorbijgegaan. En Hij die op de troon zat, zei: Zie, Ik maak alle dingen nieuw. En Hij zei tot mij: Schrijf, want deze woorden zijn waarachtig en getrouw. En Hij zei tot mij: Het is geschied. Ik ben de Alfa en de Omega, het begin en het einde. Ik zal hem die dorst heeft vrijelijk geven uit de bron van het water des levens. Wie overwint, zal alles beërven; en Ik zal hem tot een God zijn, en hij zal Mij tot een zoon zijn. Maar de vreesachtigen, en ongelovigen, en verfoeilijken, en moordenaars, en hoereerders, en tovenaars, en afgodendienaars, en alle leugenaars, hun deel is in de poel die brandt van vuur en zwavel; dat is de tweede dood. En een van de zeven engelen, die de zeven schalen hadden, vol

van de zeven laatste plagen, kwam tot mij en sprak met mij, zeggende: Kom hier, ik zal u de bruid tonen, de vrouw van het Lam. Openbaring 21:2–9.

Ezechiëls vrouw sterft bij het begin van de belegering, en zij wordt daar aangeduid als de „lust van” Ezechiëls „ogen”, en in de verwoesting van Jeruzalem die in hetzelfde hoofdstuk wordt uiteengezet, wordt Jeruzalem aangeduid als „de lust” van Israëls „ogen”.

Wederom kwam in het negende jaar, in de tiende maand, op de tiende dag van de maand, het woord des HEEREN tot mij, zeggende: ... Voorts kwam het woord des HEEREN tot mij, zeggende: Mensenkind, zie, Ik neem de begeerte van uw ogen van u weg met één slag; toch zult gij niet rouw bedrijven noch wenen, en uw tranen zullen niet neervloeien. Zucht in stilte, bedrijf geen rouw over de doden, bind uw hoofdsieraad om u, en doe uw schoenen aan uw voeten, en bedek uw lippen niet, en eet het brood der mensen niet. Zo sprak ik des morgens tot het volk; en des avonds stierf mijn vrouw; en ik deed des morgens zoals mij geboden was. Toen zei het volk tot mij: Zult gij ons niet te kennen geven wat deze dingen voor ons betekenen, dat gij zo handelt?

Toen antwoordde ik hun: Het woord des HEEREN kwam tot mij, zeggende: Spreek tot het huis Israëls: Zo zegt de Heere HEERE: Zie, Ik zal Mijn heiligdom ontheiligen, de trots van uw kracht, het verlangen van uw ogen en dat wat uw ziel spaart; en uw zonen en uw dochters, die gij hebt achtergelaten, zullen door het zwaard vallen. En gij zult doen zoals ik gedaan heb: gij zult uw lippen niet bedekken, noch het brood der mensen eten. En uw hoofdbanden zullen op uw hoofden zijn en uw schoenen aan uw voeten; gij zult niet rouw bedrijven noch wenen, maar wegwijnen in uw ongerechtigheden en steunen, de een tegenover de ander.

Zo zal Ezechiël u tot een teken zijn: overeenkomstig alles wat hij gedaan heeft, zult gij doen; en wanneer dit komt, zult gij weten dat Ik de Heere HEERE ben. Ook gij, mensenkind, zal het niet zijn op de dag waarop Ik van hen wegneem hun sterkte, de vreugde van hun heerlijkheid, het verlangen van hun ogen en dat waarop zij hun zinnen zetten, hun zonen en hun dochters, dat hij die op die dag ontkomt, tot u zal komen om het u met uw oren te doen horen? Op die dag zal uw mond geopend worden tegenover hem die ontkomen is, en gij zult spreken en niet langer stom zijn; en gij zult hun tot een teken zijn, en zij zullen weten dat Ik de HEERE ben. Ezechiël 24:1, 15–27.

De alfa van het beleg is de dood van Ezechiëls begeerte, en de omega is de dood van Israëls begeerte.

Horen, maar niet horen

Er zijn vijf momenten waarop de oudsten of het volk op enigerlei wijze worden voorgesteld als luisterend naar Ezechiël. In Ezechiël 8:1 zitten de oudsten van Juda vóór hem. In Ezechiël 14:1 komen de oudsten en zitten vóór hem. In Ezechiël 20:1 komen de oudsten van Israël om de HEERE te raadplegen. In Ezechiël 37:18 zegt God tot Ezechiël: “Wanneer de kinderen van uw volk tot u zullen spreken, zeggende: Zult gij ons niet te kennen geven wat gij met dezen bedoelt?” In hoofdstuk vierentwintig vraagt het volk rechtstreeks: “Zult gij ons niet te kennen geven wat deze dingen voor ons zijn, dat gij alzo doet?” In elk van de vijf gevallen verkeren de oudsten of het volk

in een Laodiceïsche toestand.

En Hij zeide: Ga heen en zeg tot dit volk: Hoort gijlieden wel, maar verstaat niet; en ziet gijlieden wel, maar merkt niet op. Maak het hart van dit volk vet, maak hun oren zwaar en sluit hun ogen; opdat het niet met zijn ogen zie, noch met zijn oren hore, noch met zijn hart versta, en zich bekere en genezen worde. Jesaja 6:9, 10.

De vijf voorstellingen van het volk dat hoort, maar niet hoort, en de vijf voorstellingen van het volk dat ziet, maar niet ziet, stemmen overeen met de vijf stappen van hen die in het getuigenis van Jesaja weigeren te zien en te horen.

Maar het woord des HEEREN was hun gebod op gebod, gebod op gebod; regel op regel, regel op regel; hier een weinig en daar een weinig; opdat zij zouden heengaan, achterwaarts vallen, verbreizeld worden, verstrikt raken en gevangen worden. Jesaja 28:13.

En velen onder hen zullen struikelen, en vallen, en verbrijzeld worden, en verstrikt raken, en gevangen worden. Jesaja 8:15.

Tekenen

In hoofdstuk vierentwintig van Ezechiël eindigt de periode die begint met de belegering en de dood van Ezechiëls vrouw — het verlangen van zijn ogen — met de dood van Jeruzalem — het verlangen van Israëls ogen. De belegering van anderhalf jaar draagt het merkteken van Alfa en Omega, en de periode begint en eindigt met een teken. Zoals in Ezechiël vierentwintig duidt Jezus in Mattheüs vierentwintig het teken van de belegering aan.

“De woorden van Christus waren gesproken ten aanhoren van een groot aantal mensen; maar toen Hij alleen was, kwamen Petrus, Johannes, Jakobus en Andreas tot Hem, terwijl Hij op de Olijfberg zat. ‘Zeg ons,’ zeiden zij, ‘wanneer zullen deze dingen geschieden? en wat zal het teken zijn van Uw komst en van het einde van de wereld?’ Jezus antwoordde Zijn discipelen niet door afzonderlijk in te gaan op de verwoesting van Jeruzalem en de grote dag van Zijn komst. Hij verweefde de beschrijving van deze twee gebeurtenissen. Indien Hij voor Zijn discipelen de toekomstige gebeurtenissen had onthuld zoals Hij die aanschouwde, zouden zij niet in staat zijn geweest het schouwspel te verdragen. Uit barmhartigheid jegens hen verbond Hij de beschrijving van de twee grote crises met elkaar, en liet Hij de discipelen de betekenis zelf onderzoeken. Wanneer Hij verwees naar de verwoesting van Jeruzalem, reikten Zijn profetische woorden verder dan die gebeurtenis, tot aan de laatste wereldbrand op die dag waarop de Heere zal opstaan uit Zijn plaats om de wereld te straffen om haar ongerechtigheid, wanneer de aarde haar bloedschuld zal onthullen en haar verslagenen niet langer zal bedekken. Deze gehele rede werd gegeven, niet alleen voor de discipelen, maar ook voor hen die zouden leven in de laatste tonelen van de geschiedenis van deze aarde.”

Zich wendend tot de discipelen zei Christus: ‘Ziet toe dat niemand u verleide. Want velen zullen komen in Mijn naam en zeggen: Ik ben de Christus; en zij zullen velen verleiden.’ Vele valse messiassen zullen verschijnen, bewarend wonderen te doen en verklarend dat de tijd voor de bevrijding van de Joodse natie is aangebroken. Deze zullen velen misleiden. Christus’ woorden werden vervuld. Tussen Zijn dood en de belegering van Jeruzalem traden vele valse

messiassen op. Maar deze waarschuwing werd ook gegeven aan hen die in dit tijdperk der wereld leven. Dezelfde misleidingen die vóór de verwoesting van Jeruzalem werden bedreven, zijn door de eeuwen heen bedreven en zullen opnieuw worden bedreven.

“‘En gij zult horen van oorlogen en geruchten van oorlogen; ziet toe, wordt niet verontrust; want al deze dingen moeten geschieden, maar het einde is nog niet.’ Vóór de verwoesting van Jeruzalem strenden mensen om de opperheerschappij. Keizers werden vermoord. Zij die geacht werden het dichtst bij de troon te staan, werden gedood. Er waren oorlogen en geruchten van oorlogen. ‘Al deze dingen moeten geschieden,’ zei Christus, ‘maar het einde [van het Joodse volk als volk] is nog niet. Want het ene volk zal opstaan tegen het andere volk, en het ene koninkrijk tegen het andere koninkrijk; en er zullen hongersnoden, pestilentiën en aardbevingen zijn in verscheidene plaatsen. Dit alles is een begin der smarten.’ Christus zei: Wanneer de rabbi’s deze tekenen zien, zullen zij die uitroepen tot Gods oordelen over de volken omdat zij Zijn uitverkoren volk in slavernij houden. Zij zullen verklaren dat deze tekenen het teken zijn van de komst van de Messias. Laat u niet misleiden; zij zijn het begin van Zijn oordelen. Het volk heeft op zichzelf gezien. Het heeft geen berouw gehad en is niet bekeerd, opdat Ik het zou genezen. De tekenen die zij voorstellen als tekenen van hun bevrijding uit slavernij, zijn tekenen van hun ondergang.” The Desire of Ages, 628.

Het beleg van Jeruzalem in het jaar 66 bevatte het teken dat Rome zijn standaarden in de voorhof van het heiligdom plaatste. Jezus’ toelichting op de gebeurtenissen van de periode van 66 tot 70 verbond de verwoesting van het jaar 70 met Zijn Wederkomst; en er is een teken dat met Zijn Wederkomst verbonden is.

„Spoedig werden onze ogen naar het oosten getrokken, want er was een kleine zwarte wolk verschenen, ongeveer half zo groot als de hand van een man, waarvan wij allen wisten dat zij het Teken van de Zoon des mensen was.” The Day Star, 1846.

Het begin en het einde van de geschiedenis van 66 tot 70 na Chr. bevatten een teken dat verbonden is met het begin van de belegering en de verwoesting van de stad, en dat overeenstemt met het alfa- en omega-teken van de dood van de lust der ogen in 587 v.Chr. en 586 v.Chr.

De geschiedenis van het belegering van anderhalf jaar is een „teken” voor de laatste dagen. De dwaze maagden die in de geschiedenis van Ezechiël worden voorgesteld, vinden hun tegenbeeld in de geschiedenis van de wijze maagden, die in het jaar 66 het teken van de belegering zagen en naar een veilige plaats vluchtten. De belegering van anderhalf jaar is het teken dat twee klassen van aanbidders openbaart. De ene klasse zal het teken verstaan; de andere klasse, door Jesaja als „velen” voorgesteld, zal niet zien of horen.

Velen en Weinigen

Toen zei de koning tot de dienaren: Bindt hem aan handen en voeten, neemt hem weg en werpt hem uit in de buitenste duisternis; daar zal geween zijn en tandengeknars. Want velen zijn geroepen, maar weinigen uitverkoren. Mattheüs 22:13, 14.

Zo zullen de laatsten de eersten zijn, en de eersten de laatsten; want velen zijn geroepen, maar weinigen uitverkoren. Mattheüs 20:16.

Zien en horen

Er zijn vijf uitgebeelde gelijkenissen in het boek Ezechiël, en ook vijfmaal sprak Ezechiël tot de leiders en het volk. Die twee getuigen identificeren de vijf dwaze maagden die weigeren te ‘zien’ en weigeren te ‘horen’. Zij weigeren de kennis te zien of te horen die vermeerderd wordt wanneer Jezus, die als de Leeuw uit de stam van Juda Zijn profetisch Woord ontzegt.

De Wereld zal Zien en Horen

Alle inwoners van de wereld en bewoners van de aarde, ziet toe wanneer hij een banier op de bergen verheft; en wanneer hij op de bazuin blaast, hoort toe. Jesaja 18:3.

En te dien dage zullen de doven de woorden van het boek horen, en de ogen der blinden zullen uit de duisternis en uit het donker zien. Jesaja 29:18.

Mijn dwaas en onverstandig volk heeft geen kennis

Hoe lang zal ik de banier zien en het geluid van de bazuin horen? Want mijn volk is dwaas, zij kennen Mij niet; het zijn onverstandige kinderen, en zij hebben geen inzicht; wijs zijn zij om kwaad te doen, maar goed te doen weten zij niet. Jeremia 4:21, 22.

Verkondig dit in het huis van Jakob en laat het horen in Juda, zeggende: Hoor nu dit, o dwaas volk, zonder verstand; dat ogen heeft en niet ziet; dat oren heeft en niet hoort. Jeremia 5:20, 21.

Een opstandig huis

Het woord des HEEREN kwam ook tot mij, zeggende: Mensenkind, gij woont te midden van een weerspanning huis, dat ogen heeft om te zien, maar niet ziet; zij hebben oren om te horen, maar horen niet; want zij zijn een weerspanning huis. Ezechiël 12:1, 2.

Daarom spreek Ik tot hen in gelijkenissen, omdat zij ziende niet zien, en horende niet horen, noch verstaan. En in hen wordt de profetie van Jesaja vervuld, die zegt: Met het gehoor zult gij horen en geenszins verstaan; en ziende zult gij zien en geenszins bemerken. Want het hart van dit volk is vet geworden, en hun oren horen zwaarlijk, en hun ogen hebben zij toegesloten; opdat zij niet te eniger tijd met de ogen zouden zien, en met de oren horen, en met het hart verstaan, en zich bekeren, en Ik hen genezen zou.

Maar zalig zijn uw ogen, omdat zij zien; en uw oren, omdat zij horen. Want voorwaar, Ik zeg u, dat vele profeten en rechtvaardigen begeerd hebben te zien hetgeen gij ziet, en het niet hebben gezien; en te horen hetgeen gij hoort, en het niet hebben gehoord. Mattheüs 13:13–17.

De oude paden

Zo zegt de HEERE: Staat op de wegen, en ziet toe, en vraagt naar de oude paden, waar toch de goede weg is, en wandelt daarop, en gij zult rust vinden voor uw zielen. Maar zij zeiden: Wij

zullen daarop niet wandelen. Ook heb Ik wachters over u gesteld, zeggende: Luistert naar het geluid der bazuin. Maar zij zeiden: Wij zullen niet luisteren. Jeremia 6:16, 17.

De Boodschap van 1840–1844

„Alle boodschappen die van 1840–1844 zijn gegeven, moeten nu met kracht worden gebracht, want er zijn velen die hun oriëntatie hebben verloren. De boodschappen moeten tot alle kerken gaan.

„Christus zei: ‘Zalig zijn uw ogen, omdat zij zien; en uw oren, omdat zij horen. Want voorwaar, Ik zeg u, dat vele profeten en rechtvaardigen begeerd hebben te zien wat gij ziet, en het niet hebben gezien; en te horen wat gij hoort, en het niet hebben gehoord’ [Matthéüs 13:16, 17]. Zalig zijn de ogen die de dingen hebben gezien die in 1843 en 1844 werden gezien.

„De boodschap werd gegeven. En er mag geen vertraging zijn in het herhalen van de boodschap, want de tekenen der tijden gaan in vervulling; het afsluitende werk moet worden gedaan. In korte tijd zal een groot werk worden verricht. Weldra zal, op Gods beschikking, een boodschap worden gegeven die zal aanzwellen tot een luide roep. Dan zal Daniël op zijn plaats staan om zijn getuigenis te geven.” Manuscript Releases, deel 21, 437.

Het Teken van de Belegering

In het boek Ezechiël zijn er vijf momenten waarop hij een gelijkenis ‘uitbeelde’ die het volk weigerde te zien, en eveneens vijf momenten waarop hij tot dat volk ‘sprak’, dat weigerde te horen. De twee getuigen van de uitgebeelde gelijkenis en van het spreken werden voorgesteld aan de vijf dwaze maagden. Een van de uitgebeelde gelijkenissen, te vinden in hoofdstuk vier, stelt het “teken” van de belegering voor, dat waarschuwt voor de komende verwoesting. De boodschap van Ezechiël is de boodschap aan Laodicea.

Het „teken” dat aan Laodicea wordt gegeven, is het ‘teken van de belegering’, en de belegering van de laatste dagen wordt voorgesteld door verscheidene getuigen. Het enige teken dat aan de Joden in de dagen van Christus werd gegeven, was het teken van Jona, die een uitgebeelde gelijkenis vertegenwoordigt van drie dagen in de buik van een walvis.

Toen antwoordden sommigen van de schriftgeleerden en van de Farizeeën en zeiden: Meester, wij zouden van U een teken willen zien. Maar Hij antwoordde en zeide tot hen: Een boos en overspelig geslacht verlangt naar een teken; en het zal geen teken gegeven worden dan het teken van den profeet Jonas. Want gelijk Jonas drie dagen en drie nachten in den buik van den walvis was, also zal de Zoon des mensen drie dagen en drie nachten in het hart der aarde zijn. Matthéüs 12:38–40.

Het teken van Jona

Het teken van Jona was een uitgebeelde gelijkenis van een opstanding uit de dood. Johannes vertegenwoordigt dezelfde waarheid, want hij werd in een kokende ketel olie geworpen en kwam er levend uit. Daniël in de leeuwenkuil en de drie getrouwen in de oven van Nebukadnezar vertegenwoordigen een opstanding uit de dood. Zij allen vertegenwoordigen de honderd

vierenveertig duizend die in Openbaring hoofdstuk elf worden opgewekt.

„De gedachten van de Heiland keerden nu terug van de beschouwing van het verleden en de toekomst. Terwijl het volk trachtte te verklaren wat het had gezien en gehoord overeenkomstig de indrukken die op hun geest waren gemaakt, en overeenkomstig het licht dat zij bezaten, ‘antwoordde Jezus en zeide: Deze stem is niet om Mijnentwil geschied, maar om uwentwil.’ Dit was het bekronende bewijs van Zijn Messiasschap, het teken van de Vader dat Jezus de waarheid had gesproken en de Zoon van God was. Zouden de Joden zich van dit getuigenis van de hoge Hemel afkeren? Eens hadden zij de Heiland gevraagd: Welk teken toont Gij, opdat wij zien en geloven? Ontelbare tekenen waren gedurende de gehele bediening van Christus gegeven; toch hadden zij hun ogen gesloten en hun harten verhard, opdat zij niet overtuigd zouden worden. Het bekronende wonder van de opstanding van Lazarus nam hun ongeloof niet weg, maar vervulde hen met toegenomen boosheid; en nu de Vader had gesproken en zij om geen verder teken konden vragen, werden hun harten niet verzacht en weigerden zij nog steeds te geloven.” Spirit of Prophecy, deel 3, 79.

Lazarus was het teken van de opstanding zoals uitgebeeld door Jona in de buik van de walvis. De stem van de Vader in verband met de opgewekte Lazarus vertegenwoordigt de vereniging van goddelijkheid en menselijkheid, hetgeen uiteraard de natuur van Christus is, die de menselijke natuur op Zich nam. De vereniging van goddelijkheid met menselijkheid is het vaandel van de honderdvierenveertigduizend, en Lazarus is het teken van opstandingskracht die de vereniging van Schepper met schepsel tot stand brengt.

„Door de opwekking van Lazarus werden velen ertoe gebracht in Jezus te geloven. Het was Gods plan dat Lazarus zou sterven en in het graf gelegd zou worden vóór de Heiland zou aankomen. De opwekking van Lazarus was Christus’ grootste wonder, en daardoor verheerlijkten velen God.” Manuscript Releases, deel 21, 111.

Lazarus leidde de triomfantelijke intocht in Jeruzalem, en hij was het levende „teken” van de opstanding die door Jona wordt uitgebeeld.

„Lazarus, wiens lichaam in het graf ontbinding had gezien, maar die zich nu verheugde in de kracht van een heerlijke mannelijke rijpheid, leidde het dier waarop de Heiland reed.” The Desire of Ages, 572.

De triomfantelijke intocht stemt overeen met de kampbijeenkomst te Exeter, die de alfa-vervulling was van de gelijkenis van de tien maagden, en verbindt aldus het „teken” van Jona en Lazarus met de omega en volmaakte vervulling van de verkondiging van de boodschap: „Zie, de Bruidegom komt!”

„Ik word dikwijls verwezen naar de gelijkenis van de tien maagden, van wie er vijf wijs en vijf dwaas waren. Deze gelijkenis is vervuld en zal tot op de letter vervuld worden, want zij heeft een bijzondere toepassing op deze tijd en is, evenals de boodschap van de derde engel, vervuld en zal tot aan het einde der tijden tegenwoordige waarheid blijven.” Review and Herald, 19 augustus 1890.

Jona, Lazarus en Samuel Snow die laat op de campmeeting in Exeter aankomen, stemmen overeen met Ezechiëls „teken van de belegering”. Lazarus voerde Christus Jeruzalem binnen op een ezel.

“Bates was een van de belangrijke leiders tijdens de kampbijeenkomst te Exeter (New Hampshire) in augustus 1844, toen de ‘ware middernachtsroep’ voor het eerst werd gebracht. Bates was, naar het uitkwam, de prediker die voor de dienst van die morgen was aangewezen op het kamp. Hij spoorde zijn toehoorders aan getrouw te zijn en verzekerde hun kalm dat God hen eenvoudig op de proef stelde, dat zij zich in de vertoeftijd bevonden, en uitte soortgelijke gedachten, toen Samuel S. Snow te paard het kamp binnenreed. Nadat Snow naast zijn zuster, mevrouw John Couch, had plaatsgenomen, herhaalde hij zijn overtuiging dat Christus op de vastgestelde tijd zou verschijnen. Diep bewogen bracht mevrouw Couch de aanwezigen in opschudding door op te staan en te verklaren: ‘Hier is een man met een boodschap van God!’”
Leroy Froom, *The Prophetic Faith of our Fathers*, volume 4, 549.

In april 1521 reisde Maarten Luther in een door paarden getrokken wagen naar de Rijksdag te Worms, waar hij de pauselijke tradities en gebruiken verwierp en verklaarde: „Tenzij ik door het getuigenis van de Heilige Schrift of door duidelijke rede overtuigd word ... kan en wil ik niets herroepen, aangezien het noch veilig noch juist is tegen het geweten in te gaan. Hier sta ik. Ik kan niet anders. God helpe mij. Amen.”

Zoals de Farizeeën de triomfantelijke intocht van Christus tegenstonden, zo keerden de pauselijke autoriteiten zich tegen Luthers intocht. Luther veranderde vervolgens zijn naam (een symbool van de verzegeling) en werd verborgen gehouden terwijl hij het Nieuwe Testament in de Duitse taal vertaalde. Zijn verschijning op de Rijksdag te Worms was een voorafbeelding van de Middernachtsroep, die leidde tot het doodsdecreet van de kerk-staatlijke autoriteiten van die tijd, en aldus een voorafbeelding vormde van de zondagswet. Na tien maanden in verborgenheid onder de naam ‘Junker Jörg’ was de dreiging van de autoriteiten veranderd, hoofdzakelijk tot twee militaire problemen waarmee de verdorven Karel V werd geconfronteerd. Die twee militaire dreigingen waren Frankrijk en de islam, die hetzelfde onheilige bondgenootschap van socialisme en islam vertegenwoordigen dat de mensheid heden ten dage tegemoet treedt.

„Het werk van God op aarde vertoont, van eeuw tot eeuw, een treffende overeenkomst in elke grote hervorming of godsdienstige beweging. De beginselen van Gods handelen met de mensen blijven altijd dezelfde. De belangrijke bewegingen van het heden hebben hun parallel in die van het verleden, en de ervaring van de kerk in vroegere eeuwen bevat lessen van grote waarde voor onze eigen tijd.” *The Great Controversy*, 343.

Een ezel, geleid door Lazarus, bracht Christus Jeruzalem binnen; een door paarden getrokken rijtuig bracht Luther naar de Rijksdag te Worms; en een paard bracht Snow naar de kampbijeenkomst te Exeter, en duidt aldus de ezel en het paard, beide leden van de familie der „Equidae” in het geslacht „Equus”, aan als het teken van de boodschap van de Middernachtsroep.

Verheug u zeer, gij dochter van Sion; juich, gij dochter van Jeruzalem: zie, uw Koning komt tot u: Hij is rechtvaardig en heeft heil; ootmoedig, en rijdende op een ezel, ja op een veulen, het jong van een ezelin. Zacharia 9:9.

Het teken van de boodschap van de Middernachtsroep is de komst van de ezel of het paard, beide symbolen van de islam. De uitverkoren boodschapper van de ware boodschap van de middernachtsroep kwam op een paard, in overeenstemming met Christus, die op een ezel kwam. De „belegering” in de laatste dagen wordt gekenmerkt door de vervulling van Ellen Whites aanduiding dat de stad Nashville door „vuurbollen” getroffen zal worden.

Waarom begint de belegering bij de vuurballen van Nashville? Is het omdat de islam in Gods profetisch Woord wordt voorgesteld door de ezel en het paard?

Smyrna

Keizer Nero markeert het begin van de gemeente van Smyrna, toen de stad Rome in het jaar 64 werd verbrand. Deze datum markeert het begin van de vervolging van de christelijke kerk, voltrokken over een periode van tweehonderdvijftig jaar, die eindigde met het Edict van Milaan in het jaar 313. De vorming van het beeld van het beest vertegenwoordigt het alfa-baken dat een periode inleidt die eindigt met een omega-baken, voorgesteld door het merkteken van het beest bij de spoedig komende zondagwet. De periode wordt geïdentificeerd als beginnend met „edicten”.

“Indien de lezer de machten wil verstaan die in de spoedig komende strijd zullen worden aangewend, hoeft hij slechts het verslag na te gaan van de middelen die Rome in vervolgen eeuwen voor hetzelfde doel heeft aangewend. Indien hij wil weten hoe papisten en protestanten, verenigd, zullen handelen jegens hen die hun dogma’s verwerpen, laat hij dan zien welke geest Rome openbaarde tegenover de sabbat en zijn verdedigers.

„Koninklijke edicten, algemene concilies en kerkelijke verordeningen, gesteund door wereldlijke macht, waren de treden waardoor het heidense feest zijn ereplaats in de christelijke wereld verkreeg. De eerste openbare maatregel waardoor de zondagsviering werd afgedwongen, was de wet die door Constantijn werd uitgevaardigd. (n.Chr. 321; zie de aantekening in de Appendix bij pagina 53.) Dit edict vereiste dat de stedelingen rust hielden op ‘de eerbiedwaardige dag van de zon’, maar stond de plattelandsbevolking toe haar landbouwkundige werkzaamheden voort te zetten. Hoewel het in wezen een heidense wet was, werd zij door de keizer ten uitvoer gelegd nadat hij het christendom in naam had aangenomen.”
The Great Controversy, 574.

Het eerste koninklijke edict dat een overgang markeerde van de gemeente van Smyrna naar de gemeente van Pergamus, was het Edict van Milaan in 313. Het vormde de eerste stap die leidde tot de eerste zondagwet van 321. De verwoesting van Jeruzalem is een type van de zondagwet, en twee profetische getuigen wijzen op een belegering die aan de verwoesting voorafging. Die twee belegeringen, vertegenwoordigd door Babylons derde belegering in 587 v.Chr. en Rome’s tweede belegering in het jaar 70, maken duidelijk dat de wegmarkering die aan de wegmarkering van de zondagwet voorafgaat, een profetische belegering is.

Nebukadnezar sloeg het beleg voor Jojakim, vervolgens Jojachin en ten slotte Sedekia. Cestius sloeg het beleg in het jaar 66 en vervulde het teken dat Jezus aan de gemeente had gegeven, evenals het derde beleg van 587 v.Chr. het teken bezat van de dood van Ezechiël’s vrouw. De wegmarkering die aan de verwoesting van Jeruzalem voorafgaat, is een beleg, en zij is tevens een

„teken”. De wegmarkering die aan de zondagswet van 321 voorafging, was het Edict van Milaan, waarin de overgang plaatsvond van een gemeente (Smyrna) die geen veroordeling kent naar Pergamum, het symbool van een gecompromitteerde gemeente.

Het Edict van Milaan is derhalve het begin van een profetische belegering, en het is tevens een teken. Het markeert ook het punt waarop de Laodicese beweging van de honderd vierenveertigduizend overgaat in de Filadelfische beweging van de honderd vierenveertigduizend.

Filadelfia en Smyrna vertegenwoordigen de enige twee gemeenten onder de zeven gemeenten van Openbaring die geen veroordeling ontvangen. Dit feit op zijn beurt duidt die overgang aan als de overgang van de strijdende kerk naar de triomferende kerk. Die overgang stemt overeen met het Edict van Milaan, waar de beweging der laatste dagen van de honderdvierenveertigduizend die achtste gemeente wordt, die uit de zeven is. Filadelfia en Smyrna zijn ook de enige twee gemeenten die worstelen met hen die beweren dat zij Joden zijn, maar in werkelijkheid tot de synagoge van Satan behoren.

Die wegwijzer van 313 stemt ook overeen met de kampbijeenkomst te Exeter van 12 tot 17 augustus 1844. Toen de kampbijeenkomst eindigde, spoelde de boodschap als een vloedgolf over de oostkust van de Verenigde Staten, totdat de deur zich sloot op 22 oktober 1844.

„Als een vloedgolf spoelde de beweging over het land. Van stad tot stad, van dorp tot dorp, en tot in afgelegen landstreken drong zij door, totdat het wachtende volk van God ten volle was ontwaakt. Fanatisme verdween voor deze verkondiging als vroege rijp voor de opgaande zon. Gelovigen zagen hun twijfel en verwarring weggenomen, en hoop en moed bezielde hun harten. Het werk was vrij van die uitersten die zich altijd openbaren wanneer er menselijke opwindings is zonder de beteugelende invloed van het woord en de Geest van God. Het was van gelijke aard als die tijden van verootmoediging en wederkeer tot de Heere die onder het oude Israël volgden op boodschappen van bestraffing door Zijn dienstknechten. Het droeg de kenmerken die het werk van God in ieder tijdperk kenmerken. Er was weinig uitbundige vreugde, maar veeleer diep zelfonderzoek, belijdenis van zonde en verzaking van de wereld. Een voorbereiding om de Heere te ontmoeten was de last van zielen in benauwdheid. Er was volhardend gebed en onvoorwaardelijke toewijding aan God.” The Great Controversy, 400, 401.

Het sluiten van de deur op 22 oktober 1844 is een type van de spoedig komende zondagswet, en de wegmarkering die voorafging aan de gesloten deur van 22 oktober, was de kampbijeenkomst te Exeter. De kampbijeenkomst te Exeter stemt derhalve overeen met het Edict van Milaan. Zij stemt ook overeen met Christus' triomfantelijke intocht.

„De middernachtsroep werd niet zozeer gedragen door redenering, hoewel het Schriftbewijs helder en afdoende was. Er ging een drijvende kracht mee gepaard die de ziel in beweging bracht. Er was geen twijfel, geen aarzeling. Bij de gelegenheid van Christus' triomfantelijke intocht in Jeruzalem stroomde het volk, dat uit alle delen van het land bijeen was gekomen om het feest te houden, toe naar de Olijfberg, en toen zij zich aansloten bij de schare die Jezus begeleidde, werden zij gegrepen door de bezieling van het ogenblik en hielpen zij de uitroep te

doen aanzwellen: ‘Gezegend is Hij Die komt in de naam des Heeren!’ [Matthew 21:9.] Op gelijke wijze voelden ook ongelovigen die naar de adventistische samenkomsten toestroomden — sommigen uit nieuwsgierigheid, anderen enkel om te bespotten — de overtuigende kracht die de boodschap vergezelde: ‘Zie, de Bruidegom komt!’” Spirit of Prophecy, volume 4, 250.

Het Edict van Milaan markeert het profetische beleg dat werd voorafgeschaduwd door Nebukadnezar in 587 v.Chr. en door Cestius in het jaar 66. Deze twee belegeringen leidden respectievelijk tot de verwoesting van Jeruzalem in 586 v.Chr. en in 70. Het beleg van Cestius eindigde, en drieënhalf jaar later werd het beleg onder Titus hervat; aldus ontstond een profetische periode die begint met een alfa-Romeinse heerser en eindigt met een omega-heerser. Deze drieënhalf jaar stellen de vertreding van Jeruzalem door het pausdom voor, evenals de spoedig komende zondagswet, wanneer de dodelijke wond van het pausdom is genezen en het opnieuw regeert gedurende drieënhalf symbolische jaren.

Maar laat de voorhof die buiten de tempel is, buiten beschouwing, en meet die niet; want hij is aan de heidenen gegeven; en zij zullen de heilige stad tweeënveertig maanden vertreden. Openbaring 11:2.

In 538, en vervolgens opnieuw bij de komende zondagswet, begint de vertreding van Jeruzalem. Deze twee zondagswetten werden voorgesteld door het jaar 321, toen Constantijn de Grote de eerste zondagswet uitvaardigde. In 538 werd het pausdom gemachtigd om Gods gemeente gedurende drieënhalf jaar te vervolgen (te vertreden), zoals voorgesteld door de geschiedenis van Cestius tot Titus. In 538 vaardigde het pausdom op het derde Concilie van Orléans een zondagswet uit. De spoedig komende zondagswet maakt zichtbaar wanneer het pausdom opnieuw gemachtigd wordt om de tempel te vertreden (te vervolgen).

313 identificeert het eerste edict dat leidde tot de eerste zondagswet in 321. Vervolgens werd in 330 het rijk profetisch verdeeld in oost en west, waarmee aldus de omega-afsluiting werd gemarkeerd van de tweede periode van pauselijke vervolging van „tweeënveertig” symbolische maanden—een periode van vervolging en vertrapping die begon met de alfa-zondagswet in de Verenigde Staten.

En de derde engel volgde hen en zei met luide stem: Indien iemand het beest en zijn beeld aanbidt, en het merkteken op zijn voorhoofd of op zijn hand ontvangt, die zal ook drinken van de wijn van de toorn van God, die ongemengd is ingeschonken in de beker van Zijn gramschap; en hij zal gepijnigd worden met vuur en zwavel ten overstaan van de heilige engelen en ten overstaan van het Lam. En de rook van hun pijniging stijgt op tot in alle eeuwigheid; en zij hebben geen rust, dag noch nacht, die het beest en zijn beeld aanbidden, en wie het merkteken van zijn naam ontvangt. Hier is de volharding der heiligen; hier zijn zij die de geboden van God bewaren en het geloof van Jezus. Openbaring 14:9–12.

De Vlake

De Latijnse betekenis van ‘Milaan’ luidt: het midden van de vlakte. In het midden van oost en west zocht Constantijn van het westen in het jaar 313 een verbond met Licinius van het oosten. Het edict vertegenwoordigde de poging om oost en west bijeen te brengen, en het edict werd bekrachtigd

door een verdragsmatig huwelijk, toen Constantijns halfzuster Constantia met Licinius huwde. Toch was het huwelijk, evenals het eerste verdragsmatige huwelijk van Daniël elf tussen de Seleuciden van het noorden en Ptolemaeus van het zuiden, voorbestemd te mislukken, daar het oude gezegde in vervulling ging dat luidt: ‘oost is oost, en west is west, en nimmer zullen de twee elkaar ontmoeten.’

Het jaar ‘330’ wordt rechtstreeks voorgesteld in Daniël elf, verzen vierentwintig, zevenentwintig en negenentwintig. Dit brengt de zeventien jaren van 313 tot 330 in de profetische lijn van Daniël elf, en uit profetische noodzaak identificeert het dat verdragsmatig huwelijk van oost en west in 313 als een parallel met het eerste verdragsmatige huwelijk in hetzelfde hoofdstuk.

„De profetie in het elfde hoofdstuk van Daniël heeft haar volledige vervulling bijna bereikt. Veel van de geschiedenis die heeft plaatsgevonden ter vervulling van deze profetie zal worden herhaald.” Manuscript Releases, nummer 13, 394.

Antiochus II Theos, die regeerde van 261–246 v.Chr., verstootte zijn eerste vrouw Laodice I ten gunste van Berenice, dochter van Ptolemaeus II Philadelphus van Egypte. Het huwelijk maakte deel uit van de vredesregeling die in 252 v.Chr. een einde maakte aan de Tweede Syrische Oorlog. Toen Constantijn vervolgens in 324 Licinius versloeg, eindigde het huwelijk, evenals het huwelijk van Antiochus en Bernice eindigde toen Laodice, de eerste vrouw, Antiochus in 246 v.Chr. vergiftigde. Het huwelijk dat het einde van de tweede Syrische oorlog had gemarkeerd, en de moord op Antiochus, en vervolgens Bernice, haar kind en haar Egyptische gevolg, markeerden het begin van de derde Syrische oorlog. Het verdragshuwelijk van 313 maakte een einde aan de periode van vervolging die door de gemeente van Smyrna wordt voorgesteld en luidde de periode van compromis in die door de gemeente van Pergamum wordt voorgesteld.

Het huwelijk aan het begin van de Seleucidische geschiedenis was een voorafbeelding van het verdragshuwelijk aan het einde van het Seleucidische rijk, toen Antiochus de Grote zijn dochter Cleopatra I uithuwelijkte aan Ptolemaeus V Epiphanes. Het huwelijk vond plaats te Raphia in 193 v.Chr., maar de alliantie was spoedig ten einde, evenals het eerste verdragshuwelijk tussen de koning van het noorden en de koning van het zuiden. De alfa- en omega-verdragshuwelijken van het Seleucidische rijk zijn een voorafbeelding van het verdragshuwelijk dat later in de profetische geschiedenis van Daniël elf wordt vermeld, toen Octavianus zijn zuster Octavia Minor in 40 v.Chr. uithuwelijkte aan Marcus Antonius. Marcus Antonius en Octavianus waren verwickeld in een machtsstrijd over de oostelijke en westelijke gebieden van Rome, die in 44 v.Chr. was uitgebroken met de moord op Julius Caesar. Het verdrag van Brundisium werd bij het huwelijk in 40 v.Chr. gesloten, en acht jaar later, in 32 v.Chr., verstootte Marcus Antonius Octavia officieel, waarmee hij de slag bij Actium in 31 v.Chr. uitlokte, waar zowel Marcus Antonius als Cleopatra (de allerlaatste Cleopatra) aan hun einde kwamen.

Het omega-huwelijksverdrag van het Seleucidische rijk introduceerde de eerste Cleopatra, die als type diende van de laatste Cleopatra, wier afstammingslijn de schakel vormde naar het profetische alpha-huwelijksverdrag van het Romeinse rijk in 40 v.Chr. Deze drie verdrags-huwelijken typificeren het verdrags-huwelijk van het Edict van Milaan. Het Edict van Milaan markeert het

begin van een profetische belegering, het vertegenwoordigt een profetisch teken, het markeert een overgang van een rechtvaardige kerk naar een onrechtvaardige kerk, en komt aldus overeen met het raadsel van het achtste wezen uit de zeven. Het markeert een verdrags-huwelijk dat een oorlog beëindigt, tot aan de echtscheiding van het verdrags-huwelijk, en markeert aldus het begin van een oorlog. In de twee Romeinse huwelijken bespoedigt de echtscheiding de vereniging van het rijk. 313 markeert ook de kampbijeenkomst te Exeter, waar de verkondiging van de boodschap van de Middernachtsroep begint en leidt tot de gesloten deur van 22 oktober.

Wij zullen deze waarheden in het volgende artikel verder overdenken.